Kto zdoła

pamięci węgierskiej tragedii 1956

w coraz dłuższych chłodach wieczorów leżycie

wciąż nadal zabijani

słyszycie pojęki ulic

ostatnie oddechy rozbitych lamp

mogę przeczuć wzrok starca do którego już nikt nie powróci

mogę wyłowić z ciszy kroki których już nikt nie powtórzy

mogę dopisać resztę słów listu którego już nikt nie wyśle

jak jednak będę w stanie pojąć tysiące waszych konań

i jak będą umieli żyć nadal wasi mordercy

co przyjaciółmi być mieli

narody ślą wam surowicę bandaże

ślą koce i pomarańcze

ale kto ogarnie potęgę waszych rozstrzelanych pragnień

kto zdoła pojąć waszą rozpacz – Węgrzy

listopad 1956

Ki tudja majd

az 1956-os magyar tragédia emlékére

a nyirkos esték elnyúló hűvösségébe bugyoláltan fekszetek

gyilkos torkolattüzek végtelenében

de halljátok még a járdák jajkiáltásait

még látjátok szétlőtt utcalámpák fényüzenetét

vajon megértem-e valaha a körúti öreg úr tekintetét akihez senki sem kopog be már

vajon a járdák csöndjéből ki tudom hámozni valaha a meg nem ismételhető lépéseket

vajon hozzáírhatom-e valaha a hiányzó üzeneteket ahhoz a félbeszakadt levélhez

hogy fogok vajon újraéledni a ti haldoklásotok ezreiben

hogy élik át mindezt a tovább élő gyilkosaitok

kiket talán barátaitoknak szánt ama sors

látom éltető vért és puha fáslit küldenek nektek szerte a világból

narancsot takarót lélekmelegítőt

de vajon ki tudja majd kivégzett álmaitokat égre emelni

jövendővé karolni át kétségbeeséseiteket, Magyarok

1956 novembere

Bágyoni Szabó István fordítása